Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 7ο, φ. 75, Δεκέμβριος 2018

Κράτος και Εκκλησία

Παρακάτω αναδημοσιεύουμε δύο άρθρα σχετικά με τις πρόσφατες εξελίξεις για τη θέση των ιερέων στο ελληνικό κράτος. Από την αρχή πρέπει να διευκρινίσουμε ότι ο τρόπος με τον οποίο το κράτος συμπεριφέρεται στον ελληνικό λαό, στην ελληνική κοινωνία, στην ελληνική οικογένεια – τα οδηγεί στη διάλυση αντί να τα προστατεύει και να τα βοηθάει – είναι ήδη πολύ σοβαρό πρόβλημα για την Εκκλησία, διότι η Εκκλησία στην Ελλάδα, στην πραγματικότητα, είναι ο ίδιος ο ελληνικός λαός.

Όσο για την παιδεία, τη νεολαία και την ίδια την κοινωνία, αν το κράτος αγαπούσε τα παιδιά μας και γενικά τους ανθρώπους που ζουν σ' αυτό τον τόπο, θα τους βοηθούσε να γνωρίσουν το Χριστό και δεν θα υποστήριζε ότι «το κράτος πρέπει να είναι θρησκευτικά ουδέτερο». Την κοινωνία χωρίς το Χριστό την είδαμε: μια κόλαση – αυτή η κόλαση εξυπηρετεί εκείνους που θέλουν να κάνουν τους ανθρώπους δούλους. Ο Χριστός ελευθερώνει, γι' αυτό εκείνοι που έχουν την εξουσία δεν Τον θέλουν. Γι' αυτό και η Εκκλησία είναι επικίνδυνη.

«Ο ιερέας, η οικογένεια, η κοινωνία»

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Πηγή: http://themistoklismourtzanos.blogspot.com/2018/11/blog-post_22.html.

Η αποδόμηση είναι η κυρίαρχη νοοτροπία σήμερα. Με μία λαϊκίστικη προχειρότητα και ένα αίσθημα ξερολισμού οι άνθρωποι αναζητούμε τα τρωτά κάθε κοινωνικής ομάδας, ιδίως αυτών οι οποίες στηρίζουν την σταθερότητα και το αξιακό πλαίσιο. Με αρνητικά παραδείγματα που είναι η εξαίρεση, γενικεύουμε την απόρριψη, αυτοδικαιωνόμαστε για ό,τι δεν είμαστε και ισοπεδώνουμε. Η αποδόμηση χτίζεται στα κριτήρια του σήμερα, δηλαδή σε μία εφήμερη τοποθέτηση για την ζωή, και όχι στην παράδοση που μας έφτασε στο σήμερα, αλλά και στο ερώτημα ποιος και τι έχουν μέλλον.

Το πρόσωπο του ιερέα υφίσταται στους καιρούς μας πιο έντονη την αποδομητική ορμή όσων ελέγχουν την ενημέρωση, την τέχνη, την παιδεία. Ο ιερέας παρουσιάζεται ως μία καρικατούρα του χτες, κατάλληλος μόνο για την διατήρηση εθίμων και παραδόσεων, αυτός που συμμετέχει σε κοινωνικές τελετές, όπως χαρακτηρίζονται τα μυστήρια της Εκκλησίας, χωρίς κανείς να προσέχει τι λέει και τι πράττει, ποιο είναι δηλαδή το νόημα της παρουσίας του. Ο ιερέας έχει συνδεθεί με τις γιορτές και το καλό του χρόνου. Αν κάποιοι πιστεύουν, ζητούν την προσευχή του και έναν παρηγορητικό λόγο, ιδίως στις δοκιμασίες και τον θάνατο. Πολλοί τον θεωρούν εκφραστή της ηθικής μιας κοινωνίας, η οποία δεν την τηρεί, αλλά τουλάχιστον κάποιος πρέπει να θυμίζει την ύπαρξή της.

Γι' αυτό και η κοινωνία αναζητεί αφορμές για να σχολιάσει και να απορρίψει τον ιερέα. Η συνήθης συζήτηση έχει να κάνει με τα χρήματα που παίρνει ή ζητά. Η κρίση τον κατέστησε στόχο για την μη έμπρακτη παραγωγικότητά του. Αυτός που δεν φέρνει λεφτά, αλλά παίρνει, δεν μπορεί να είναι οικείος σε όσους μετρούν την ζωή με γνώμονα την οικονομία. Αν οργανώνει συσσίτια και παντοπωλεία ή πληρώνει λογαριασμούς, τότε κάπως έχει νόημα η παρουσία του. Για τον λόγο του Θεού που εκφέρει, για την παρουσία του ανάμεσα στους νέους, για την στήριξη στην οικογένεια και στις δυσκολίες των ανθρώπινων σχέσεων, για την καταπράυνση των ενοχών, εκείνου του σταυρικού αισθήματος ήττας και αποτυχίας που ταλαιπωρεί πολλούς, κανείς δεν θα κάνει λόγο. Ούτε για την προσευχή του, σε έναν κόσμο στον οποίο ο δρόμος που οδηγεί στον Θεό δεν έχει ιδιαίτερο νόημα.

Μέσα σ' αυτήν την αποδόμηση όμως ο ιερέας εξακολουθεί να σηκώνει τον σταυρό του και τους σταυρούς των ανθρώπων που ο Θεός και η Εκκλησία του έχουν εμπιστευθεί. Φορώντας το αναχρονιστικό για πολλούς ράσο, όντας διαθέσιμος μέρα και νύχτα, χωρίς Κυριακές και αργίες, χωρίς διακοπές, με αφιέρωση και αυταπάρνηση, προσπαθεί να γίνει τα πάντα τοις πάσι. Να είναι συντηρητικός και την ίδια στιγμή μοντέρνα ανοιχτός, χωρίς να προσβάλλει το σχήμα του. Να διασώζει την ιστορία και την παράδοση και συνάμα να μιλά την γλώσσα που ζητούν οι άνθρωποι. Να είναι αυστηρός με τον εαυτό του και επιεικής με τους πάντες. Να θλίβεται, αλλά και να ανέχεται. Να προσπαθεί να συμβιβάσει, να ακούσει, να συμβουλέψει, να δώσει, χωρίς να σκέφτεται αν δεν παίρνει τίποτα, ούτε καν ένα απλό «ευχαριστώ». Και να παρακαλεί τον Θεό για τους ανθρώπους, φίλους κι εχθρούς.

Πολλοί νέοι σήμερα, σε πείσμα των καιρών, γίνονται ιερείς. Αντιστέκονται στην φθορά. Είναι ένα σημάδι ότι η αγάπη δεν νεκρώνεται. Ότι τελικά η αποδόμηση δεν θα περάσει!

Δημοσιεύθηκε στην «Ορθόδοξη Αλήθεια»
στο φύλλο της Τετάρτης 21 Νοεμβρίου 2018

«Ο ορθόδοξος κλήρος: Το επόμενο θύμα των εκκλησιομάχων, μετά τα ορθόδοξα Θρησκευτικά»

Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής Παιδαγωγικής – Χριστιανικής Παιδαγωγικής
της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
Πηγή: http://thriskeftika.blogspot.com/2018/11/blog-post_77.html
Ευχαριστούμε τον συγγραφέα για την πρόθυμη παραχώρηση του άρθρου του.

Είναι σαφές ότι, πίσω από τη λεγόμενη πρόταση ή πρόθεση της Πολιτείας, που αφορά στην απόλυση από το Δημόσιο των Ιερέων της Ορθόδοξης Εκκλησίας στη χώρα μας, κρύβεται στην πραγματικότητα μία ακόμη δίωξη και απαξίωση της ορθόδοξης πίστεως και του πνευματικού χώρου που διακονεί η ορθόδοξη Ιεροσύνη.

Η δίωξη εναντίον των κληρικών δεν συνιστά μια απλή, μισθολογικού μόνον περιεχομένου, αποπομπή των κληρικών από την ενιαία αρχή πληρωμών του δημοσίου, αλλά ένα ακόμη στάδιο του σχεδίου επιβολής της ουδετεροθρησκείας, που μεθοδεύεται από την ηγεμονεύουσα πολιτεία.

Η πρόθεση της κυβέρνησης, να απολύσει 10.000 Ιερείς, δεν είναι καθόλου τυχαία, διότι είναι φανερό ότι στοχοποιεί έναν κλάδο, με συγκεκριμένο έργο, για τον λόγο ότι το έργο αυτό βρίσκεται σε αντίθετη κατεύθυνση από την ουδετεροθρησκεία που μεθοδεύει να επιβάλει στην ελληνική κοινωνία.

Στη συζήτηση Πρωθυπουργού – Μακαριωτάτου, που προηγήθηκε της συμφωνίας, έγινε, εκτός των άλλων, λόγος για την ουδετεροθρησκεία και τις δομικές αρχές της, τις οποίες σχεδιάζει να επιβάλει το κυβερνόν κόμμα. Είναι οι ίδιες αρχές, με την ίδια ιδεοληπτική εχθρότητα, που εκφράστηκαν από την ίδια πολιτειακή αρχή, όταν αυτή, το 2016, αποφάσισε άρον – άρον, να επιβάλει στους έλληνες ορθόδοξους μαθητές, με υπουργικές αποφάσεις, τα Νέα Προγράμματα Σπουδών στα Θρησκευτικά, με τελικό στόχο τη μετάλλαξή τους σε πολυθρησκειακά θρησκευτικά, αποφάσεις, βέβαια, τις οποίες ακύρωσε πρόσφατα (2018) το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Ο βασικός λόγος της δίωξης και αποπομπής των Ιερέων από το δημόσιο είναι ότι η ορθόδοξη πίστη ενοχλεί και εμποδίζει τα σχέδια για την πορεία προς την ολοκλήρωση της παγκόσμιας διακυβέρνησης, που θέλουν να εφαρμόσουν κάποιοι εξωτερικοί οικονομικοί παράγοντες στη χώρα μας και τα οποία σχέδια υπηρετούν με αφοσίωση, για τους δικούς τους λόγους, κάποιοι εσωτερικοί δορυφόροι τους.

Η συμφωνία Πρωθυπουργού – Μακαριωτάτου αυτοακυρώθηκε, όταν, ενώ ο Μακαριώτατος δήλωνε δημοσίως ενώπιον του Πρωθυπουργού ότι η συμφωνία θα ισχύσει, εφόσον εγκριθεί από την Ιερά Σύνοδο, η Πολιτεία, ούτε καν ανέμενε την απόφαση της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας, αλλά έσπευσε, αμέσως μετά τη συνάντηση Πρωθυπουργού –

Μακαριωτάτου, την ίδια μέρα, να ανακοινώσει την απόλυση των κληρικών από το Δημόσιο και την προκήρυξη 10.000 νέων διορισμών στις θέσεις των απολυθέντων κληρικών! Με τον τρόπο αυτό η Πολιτεία έδειξε απόλυτη ασέβεια έναντι της Εκκλησίας και, αφενός, μετέτρεψε τη συμφωνία σε προεκλογική εξαγγελία και ψηφοθηρία, αφετέρου, προσέβαλε τον Μακαριώτατο, εμφανίζοντάς τον στον ελληνικό λαό ως εμπλεκόμενο στα δόλια προεκλογικά σχέδια και τεχνάσματά της και, λίγο πολύ, ως συμφωνούντα στην απόλυση των Κληρικών.

Ταυτόχρονα, η εργαλειοποίηση της απόλυσης των κληρικών και η εμφάνισή της ως προεκλογική σημαία ανοίγματος 10.000 νέων θέσεων στο δημόσιο αποτελεί ανήθικη πολιτική πρόκληση και παρακίνηση σύγκρουσης και διχασμού ανάμεσα σε διάφορες ομάδες ανέργων και στους κληρικούς.

Η πρόθεση απόλυσης των Ιερέων, όμως, αποτελεί συνάμα και μια πρωτάκουστη για τα εργασιακά δεδομένα της Ελλάδος και της Ευρώπης ενέργεια, διότι, για πρώτη φορά, μόνιμοι δημόσιοι λειτουργοί, αντί να προάγονται, υποβιβάζονται και υποτιμούνται, με εντελώς αντισυνταγματικό και παράνομο τρόπο, σε ένα κατώτερο και αγνώστων στοιχείων εργασιακό και ασφαλιστικό καθεστώς.

Η Πολιτεία, με την απαξιωτική στάση της στον Ιερό Κλήρο και το έργο του, επιδεικνύει εμφανώς, όχι συμπάθεια και αναγνώριση, αλλά εμφανή πρόθεση διαχωρισμού του ελληνικού λαού από την πνευματική παρουσία, προστασία και αρωγή της ορθόδοξης πίστεώς του, που διακονείται από τον Ιερό κλήρο και φυσικά ως προβολή του τι εννοεί με την επιμονή της σε ένα νέο καθεστώς διαχωρισμού Εκκλησίας - Πολιτείας και ουδετεροθρησκείας.

Ξεχνάει βέβαια, στην περίπτωση αυτή, τη βαθύτερη σχέση του Ελληνικού λαού με τον Ιερέα του. Ο Ιερέας, στη συνείδηση σχεδόν όλων των Ελλήνων, αποτελεί το μόνιμο και σταθερό στήριγμα, στις λύπες, στις χαρές, στις συμφορές, στις εκάστοτε υλικές και πνευματικές τους ανάγκες. Υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι στις ενορίες της χώρας μας, χριστιανοί και μη, τόσο στις πόλεις όσο και στα χωριά, που βιώνουν τον δικό τους σταυρό, με ποικίλες και πάμπολλες μόνιμες ή προσωρινές ή και αιφνίδιες δυσχέρειες και δυσκολίες, που η Πολιτεία ούτε καν τις γνωρίζει.

Ο Ιερέας, όμως, που ζει καθημερινά στην ενορία του, η οποία, ως γνωστό, αποτελεί το κέντρο της αγάπης και της αλληλεγγύης της τοπικής κοινότητας και το αποκούμπι των πτωχών και των πάσης φύσεως αδυνάτων, είναι εκείνος που γνωρίζει από κοντά και προσωπικά τις υπάρχουσες πνευματικές και υλικές ανάγκες και προσπαθεί, με κάθε τρόπο, να αντιμετωπιστούν άμεσα και αποτελεσματικά.

Ειδικά, τα τελευταία χρόνια, οι ενορίες και οι ιερείς τους επωμίστηκαν το κύριο βάρος από τις γνωστές και οξύτατες κοινωνικές και ψυχικές επιπτώσεις της οικονομικής κρίσεως, συμβάλλοντας, μέσω του πνευματικού και φιλανθρωπικού τους έργου, στην ανακούφιση όλων των εχόντων ανάγκη, ανεξάρτητα από εθνότητα ή θρησκεία.

Ο ελληνικός λαός, συνεπώς, αντιλαμβάνεται πλήρως ότι η στοχοθέτηση των Ιερέων είναι μεθοδευμένη από την πολιτεία ενέργεια, ώστε να καλλιεργείται η εντύπωση ότι η δημοσιοϋπαλληλική σχέση των Ιερέων αποτελεί εμπόδιο για άλλους νέους διορισμούς στο δημόσιο για να προκαλείται, έτσι, μια ενδόμυχη εχθρότητα εναντίον των Ιερέων και του φορέα που διακονούν.

Πάντως, το σχέδιο ουδετεροθρησκείας και αποϊεροποίησης της κοινωνικής και δημόσιας ζωής του λαού μας, που θα επιδιωχθεί ίσως να εφαρμοστεί και διά της αναθεωρήσεως του Συντάγματος, έχει ήδη αρχίσει να υλοποιείται στην πράξη διά της πρόσφατης αλλοιώσεως του ορθόδοξου προσανατολισμού του Μαθήματος των Θρησκευτικών, αλλά και διά της τωρινής διώξεως των Ιερέων από το δημόσιο, απειλώντας τις οντολογικές δομές του ελληνικού θρησκευτικού, κοινωνικού και πολιτισμικού τοπίου της χώρας.

Ωστόσο, ο λαός μας γνωρίζει ότι ο Ιερέας εκφράζει έναν συγκεκριμένο ιστορικό συμβολισμό, που σε γενικές γραμμές έπαιξε και συνεχίζει να παίζει σημαντικό και πολύπτυχο ρόλο στην ορθόδοξη παράδοση και ζωή. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος έγραφε: «Η Ιεροσύνη αποτελεί διακονία, η οποία συνδέει τον άνθρωπο με τον Θεό».

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, επίσης, σημειώνει: «Πρόσεξε, πόση είναι η δύναμη των Ιερέων: Βάλε με το νου σου το βάπτισμα, την άφεση των αμαρτιών, τη θεία υιοθεσία,

τα υπόλοιπα μυστήρια, χιλιάδες ευεργεσίες, τις οποίες απολαμβάνεις με την επίθεση των χειρών τους στην κεφαλή σου και τις ευχές προς τον Θεό για χάρη σου». Ο ίδιος Πατήρ υπογραμμίζει: «Δεν γνωρίζεις τι είναι ο Ιερέας; Είναι ο αγγελιοφόρος του Κυρίου. Εάν τον υποτιμάς, ουσιαστικά δεν υποτιμάς αυτόν, αλλά τον Θεό. Εάν δεν ενεργεί ο Θεός δι' αυτών, ούτε πνευματικό καθαρισμό έχεις, ούτε των ιερών μυστηρίων μπορείς να μετέχεις, ούτε χαίρεσαι τις ευεργεσίες των ευλογιών, άρα δεν είσαι καν Χριστιανός.

Ο Φ. Κόντογλου, επίσης, εκφράζοντας την κληρονομιά που γνώρισε, ως προς τη θέση των Ιερέων στην ελληνική κοινωνία, αναφέρει χαρακτηριστικά: «Οι παπάδες μας είναι σαν πνευματικοὶ άρχοντες. Δόξα σοι ο Θεὸς που βλέπουμε ακόμα τέτοιες βιβλικὲς μορφὲς στον αιώνα της μονοτονίας, της ανέκφραστης ομοιομορφίας και της αντιπνευματικής πεζότητας! Ο παπὰς είναι σύμβολο. Σύμβολο θρησκευτικὸ και εθνικό. Το ράσο θυμίζει στον λαὸ την ιστορία του, τις θυσίες του, τους πόνους του, τις χαρές του και γι᾽ αυτὸ το ράσο τον ζεσταίνει, του δίνει φρόνημα, πίστη, πεποίθηση, εμπιστοσύνη κι᾽ αγάπη».

Και, όμως, η σημερινή πολιτική ηγεσία όλα αυτά τα περιφρονεί και τα υποτιμά για ένα και μόνον λόγο: Γιατί, απλώς, δεν σέβεται την ταυτότητα και τη συνείδηση του Ελληνικού λαού, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ορθόδοξη παράδοση και κληρονομιά του.

Νηστεία μια ερωτική έκφραση...

π. Σπυρίδων Σκουτής

Πηγή: http://euxh.gr/theologia/katixitika/nisteia-mia-erotiki-ekfrasi

Πολλά ακούγονται περί νηστείας αυτές τις μέρες. Σε κάθε σαρακοστή Χριστουγέννων, Πάσχα ή της Παναγίας γράφονται απίστευτα πράγματα που φτάνουν στην κατάσταση του τραγικού. Αναρτήσεις του στυλ «Μην κάνεις νηστεία, κάνε ελεημοσύνη, είναι το ίδιο», «Νήστεψε από τη γλώσσα, δεν έχουν σημασία τα φαγητά» κλπ.

Να βάλουμε λιγάκι τα πράγματα στη σωστή τους βάση. Κάνουμε λάθος αν κουβεντιάζουμε περί νηστείας σε επίπεδο ηθικολογικό δηλαδή τί μπορούμε να κάνουμε για να τηρήσουμε τη νηστεία και να είμαστε καλοί με τον Θεό. Αυτό προσβάλει τη νηστεία ως άσκηση. Τη νηστεία δεν την έχει ανάγκη ο Θεός. Η νηστεία είναι μια άσκηση θεληματική που έχει ως αιτία τον έρωτά μας για τον Θεό. Έχω πείνα για τον Θεό, δεν θέλω να φάω γιατί είμαι ερωτευμένος μαζί Του και δεν βλέπω τίποτα άλλο παρά μόνο ΕΚΕΙΝΟΝ αυτή την περίοδο. (...)

Πρακτικά η ασκητική της νηστείας συνδέεται πνευματικά με όλες τις αισθήσεις. Δεν γίνεται να τρως αλλά να μην κατακρίνεις, η γαστριμαργία τροφοδοτεί την φιλαυτία και πολλά πάθη στον άνθρωπο διότι τα πάντα εσωτερικά είναι συνδεδεμένα και δεν μπορείς να τα απομονώσεις. Η νηστεία μοιάζει και σαν φάρμακο που δεν το παίρνω για να ικανοποιήσω τον γιατρό αλλά διότι εγώ το έχω ανάγκη για να θεραπευτώ από τα πάθη μου. Οι πατέρες όταν μιλάνε για νηστεία τοποθετούν την άσκηση σε όλες τις αισθήσεις και δεν τις απομονώνουν. Για τον λόγο αυτό η νηστεία ως άσκηση όλων των αισθήσεων, για να φέρει πνευματικούς καρπούς, συνδέεται με την προσευχή, τον εκκλησιασμό, την εξομολόγηση και τη Θεία Κοινωνία.

Χαλιναγωγώντας λοιπόν το ένστικτο της αυτοσυντήρησης και κάνοντας εγκράτεια αυτή την περίοδο, όταν μπορώ να κρατώ αυτά τα χαλινάρια με τη χάρι του Θεού, τότε θα μπορέσω να κρατήσω και άλλα μικρότερα μέσα μου. Γι' αυτό πάντα η νηστεία πάει παρέα με την εγκράτεια, είναι δύο δυνατές δυνάμεις που δεν τις καταργώ, απλά τις παιδαγωγώ εν Χριστώ μαζί με τον πνευματικό και εμποτίζονται με τη χάρι του Θεού. Είναι μια πνευματική προπόνηση για μια περίοδο που θα με βοηθήσει πνευματικά να αγαπήσω τον Χριστό, τον συνάνθρωπό μου, να δω τις αντοχές μου και μέσα στον βυθό της ύπαρξής μου να ανακαλύψω διάφορες πληγές που αιμορραγούν. (...)

Αν δεν κάνω νηστεία αλλά βοηθήσω κάποιον, φυσικά είναι υπέροχο για τον άλλον, σ' εμένα όμως θα δώσει απλά μια ηθική ικανοποίηση, ίσως και εγωισμό. Όταν όμως νηστεύω και αυτό που τρώω το δίνω στον άλλον, αυτό είναι μια εκούσια σταύρωση και μια αποκάλυψη της τριαδικής ενότητας στον κτιστό κόσμο που σημαίνει ότι αυτή η ελεημοσύνη θα δώσει στον άλλον εκτός από φαγητό και πνευματική τροφή αλλά και εγώ θα ωφεληθώ αφού ο σταυρός αυτός θα γίνει αναστάσιμος. Τα υπόλοιπα είναι φθηνές ηθικολογίες…